

J. E. L. van der Geest

Topsy mocht niet meedoen

Een zondagsschoolkerstfeest in Amerika

Sheila loopt iedere dag een eindje met Topsy mee naar huis, want ze vindt haar een aardig meisje. En dan hebben ze een pret! Ze laten de jongens van school maar schelden. Die weten niet beter!

Ja, Topsy is een negerinnetje en Sheila is een blank meisje. Een paar weken geleden is Topsy op school gekomen. Ze hadden nog nooit een negermeisje in de klas gehad. Vroeger woonden er alleen blanken in de buurt. Sheila vond het eerst helemaal niet zo leuk dat Topsy kwam. En weet je waarom niet? Ze heeft zo'n donkere huid, heel donkerbruin. En pikzwarte krulletjes heeft ze. Alle kinderen vonden het naar dat Topsy in de klas kwam. En thuis hadden de vaders en de moeders gezegd, dat ze maar nooit vriendin met haar moesten worden.

Maar na een paar dagen had Topsy een heel mooi liedje voor de klas gezongen. Toen had Sheila haar eens goed aangekeken. Ze vond haar ineens toch een leuk meisje. En daarom lopen ze nu iedere dag samen naar huis. In de pauze zoeken ze elkaar ook op. De jongens spotten wel. Weet je wat ze zeggen? „Topsy is een nikker.“ Sheila vindt het gemeen. Ja, Topsy heeft een bijna zwarte huid, maar dat is helemaal niet lelijk. Die kleur heeft ze van God gekregen. En Die weet wel wat mooi is. Beter dan de jongens van school.

Maar de juffrouw heeft er ook wat van gezegd. Sheila moest in de pauze bij haar komen.

„Wat heb ik gedaan, juf?“

De juffrouw lacht en zegt: „Niets, beste Sheila, ik wil je alleen iets zeggen.“

„Ja juffrouw.“

„Sheila, negermeisjes moeten met andere negermeisjes vriendin worden. Jij hoort daar niet bij, jij bent blank.“

Sheila kijkt de juffrouw even aan. „Maar ik vind Topsy erg aardig, juf,“ zegt ze dan.

„Toch moet je maar niet met haar omgaan. Ga nu maar, Sheila.“

Daar gaat ze. Ze denkt aan wat de juffrouw gezegd heeft. Maar daar komt Topsy al. „Sheila, waar was je toch? Ik ben zo blij dat ik je zie. Jij bent de enige die aardig tegen me doet.“ Dan kan Sheila niet vertellen, wat de juffrouw gezegd heeft. En ze blijft vriendin met Topsy.

Ze zijn bijna thuis. „Dààg,“ zegt Topsy.

„Tot morgen,“ roept Sheila.

„Morgen? Morgen is het zaterdag, dan is er toch geen school! En overmorgen is het zondag, dan hoeven we ook niet.“

„Ja,“ zegt Sheila, „je hebt gelijk. Weet je wat? Ga met me mee naar de zondagsschool!“

„Kan dat dan?“ vraagt Topsy. „Vraag eerst maar eens of ik wel komen mag. Ik zou het heerlijk vinden, als we samen naar de zondagsschool kunnen gaan.“

Zondags komt Sheila parmantig naar de zondagsschool. „Meneer, ik heb een meisje gevonden, dat ook komen wil.“

„Prachtig, Sheila,” zegt de meester, „waarom heb je haar niet meteen meegebracht?”

„Ja, meneer, ik wilde het eerst vragen, want zij is een negerinnetje.”

„Een negerin?” zegt de meester. „Maar je weet toch dat dat niet kan? Die hebben hun eigen kerk, die horen hier niet.”

O ja, daar had ze niet aan gedacht. Wat jammer. Wat zijn de grote mensen toch ingewikkeld. Eerst heeft de meester gezegd, dat ze allemaal hun best moeten doen om nieuwe jongens en meisjes mee te brengen. Nu hééft zij er een, en nu is het niet goed. Tijd om lang na te denken heeft Sheila niet, want vandaag gaan ze aan de expressie voor het kerstfeest beginnen.

„Allemaal goed luisteren, jongens en meisjes,” zegt de meester. „Op het kerstfeest beelden we allemaal iets uit. Als de mensen het lied gezongen hebben ‘Mengt u, volken, in het koor, dat weerklinkt de heem’len door’, dan zullen wij de kerk binnenkomen. Maar niet gewoon in onze zondagse kleren. Neen, ieder verkleedt zich. Johnnie moet een Eskimo voorstellen en Ria een Japanse vrouw. Dick is een Chinees en Kees een Indiaan. Zo stelt ieder een ander volk voor. Hier is papier en oud linnengoed - ga maar aan de gang om je kleren te maken. Doe het netjes, hoor!”

Ze gaan aan de gang. Dick is aan een heel lange hoed bezig, Maarten aan een tulband, want hij moet een Turk zijn. Aan het eind van het uur zijn ze nog niet klaar.

„Volgende week afmaken, jongens!”

Als Sheila naar huis loopt, krijgt ze een idee. De volgende dag vertelt zij het aan Topsy. „We moeten allemaal iets uitbeelden, ik ben een Egyptische. Maar ik weet wat anders. Ik vraag of ik Amerika mag voorstellen. En als ik dan aan de beurt ben, lopen wij sámen naar voren! Is dat geen idee? Dan moet jij ook meedoen. De mensen zingen toch. ‘Mengt u, volken, in het koor’ - dus álle volken zijn welkom. Jij ook! Doen?”

Topsy durft het niet. „Er zitten geen negers in jullie kerk en dan ben ik de enige.” Sheila zegt: „Dan ben jij de eerste, wat geeft dat? En je bent toch mijn vriendin, dat is toch veel belangrijker?”

Ja, dat vindt Topsy ook. „Zouden ze het goed vinden?” vraagt ze met een angstig gezicht.

„Natuurlijk! Want ze zingen het zelf! 'Mengt u, volken, in het koor'. Als ze het zingen, moeten ze het doen ook."

Zondags vraagt Sheila of zij Amerika mag voorstellen.

„Waarom?" vraagt de meester.

„Ik heb een heel leuk plannetje, maar het moet een verrassing blijven."

De meester lacht eens. „Goed, Sheila, ga je gang maar, ik ben benieuwd."

Op kerstdag kleedt Topsy zich heel mooi aan. Sheila komt haar afhalen. Daar gaan ze. Door de sneeuw. En koud dat het is! 't Hoort echt bij kerstfeest, die sneeuw. En als het buiten zo guur is, is het binnen juist fijn.

Topsy is nu toch wel een beetje onrustig. Veronderstel, dat ze weggestuurd wordt. Sheila is niet bang, die is nooit bang. „Kom, hier is het. We gaan aan de achterkant naar binnen, daar ziet niemand ons."

Als ze in een gang zijn, zegt Sheila: „Hier Topsy, ga hier nu zolang zitten. Ik doe deze sjaal om je heen - zo, dan ziet niemand wie je bent. Als de mensen gezongen hebben, gaan we samen naar binnen, in de kerk."

De jongens en meisjes komen er al aan. Allemaal verkleed. Het lijken wel echte Eskimo's en Indianen, zo hebben ze hun best gedaan.

Ssst, het begint! De mensen zingen.

'Mengt u, volken, in het koor,
dat weerklinkt de heem'len door'.

Mooi klinkt dat, zoveel feestelijke stemmen. De deur naar de kerkzaal is wel dicht, maar achter in de kosterij, waar de verklede meisjes en jongens staan, kunnen ze het orgel en de mensen toch goed horen.

Daar gaat de deur open. De meester fluistert: „Ja, jongens, één voor één, en duidelijk spreken."

Eerst gaat Maarten, prachtig uitgedost. Hij loopt naar voren, tot hij voor de preekstoel staat. „Ik ben een Turk en ik meng mij in het feestkoor," zegt hij.

Dan volgt Johnnie, met zijn eskimomuts.

Sheila is de laatste. De volken staan al bij elkaar, bij de grote kerstboom. „Kom, Topsy, nu wij." Ze trekt de sjaal weg - en daar gaan ze . . .

Daar lopen ze samen door de stille kerk naar voren. Als ze voor de preekstoel staan, zegt Sheila: „Wij zijn Amerika en . . ."

Maar dan roept er ineens iemand: „Hier horen geen negers!" Een paar mensen staan op en ook de zondagsschoolmeester kijkt heel verschrikt.

Topsy ziet het; ze was al bang, en nu, plotseling, voelt ze zich zó angstig . . . Ze kijkt rond, daar komt de meneer van de zondagsschool - en dan rent ze weg, weg, de kerkzaal uit, de kamers van de kosterij door, en zonder haar jas aan te trekken loopt ze de deur uit, de straat op. Naar huis wil ze, naar huis - en nooit meer naar die blanke mensen toe . . . ze holt en holt.

In de kerk is iedereen geschrokken. Maar dan loopt Sheila haar vriendin achterna. De meesters en juffrouwen lopen mee . . . het kerstfeest is in de war en de mensen lopen naar de deur. Daar in de verte loopt Topsy. De gemene gure decemberwind blaast om haar heen. Snel pakt iemand een jas en rent haar achterna. Maar Topsy loopt door, ze is bang voor iedereen. Als ze thuis komt, huilt ze; en ze zegt dat ze nooit meer de deur uit gaat.

De volgende dag komt Sheila. Ze belt bij Topsy's huis aan. „Mevrouw, ik kom Topsy's jas brengen."

„O, dank je wel, Topsy ligt in bed, ze heeft kou gevat gisteren. De dokter is geweest en hij heeft gezegd dat ze een hele tijd moet blijven liggen.”

„Mag ik even naar Topsy kijken, mevrouw?” vraagt Sheila.

Het mag. Sheila gaat naar binnen. Gelukkig is Topsy al weer iets beter. Sheila zegt: „Ik heb een verrassing, Topsy.” Ze geeft Topsy een pakje. De zieke Topsy pakt het uit. Er zit een mooi boek in met een kerstverhaal. Zij krijgt ook nog een zakje met vruchten en noten.

Topsy kijkt heel blij. Ze ziet er zo leuk uit, met haar donkere gezichtje tussen de witte lakens! Haar vader en moeder staan er ook bij.

Dan zegt Sheila: „Zullen we dat lied nog eens zingen?” En samen zingen ze dan:

‘Mengt u, volken, in het koor,
dat weerklinkt de heem’len door.’

Zo hebben een blank en een bruin meisje samen kerstfeest gevierd.